

Parashot Tazria-Metzora **The Gift of Solitude** **Rabbi Shai Finkelstein**

ויקרא פרק יג פסוקים מה-מו

וְהִצְרוּעַ אֲשֶׁר-בּוֹ הִנָּגַע בְּגִדָיו יִהְיוּ פָרָמִים וְרֹאשׁוֹ יִהְיֶה פָרוּעַ וְעַל-שִׁפְּמֵם יַעֲטֶה וְטָמֵא טָמֵא יִקְרָא:

כָּל-יָמֵי אֲשֶׁר הִנָּגַע בּוֹ יִטָּמֵא טָמֵא הוּא בְּדָד יֵשֵׁב מִחוּץ לַמַּחֲנֶה מוֹשְׁבּוֹ.

תלמוד בבלי מסכת ערכין דף טז עמוד ב

ואמרי לה מרבי יהושע בן לוי: מה נשתנה מצורע שאמרה תורה בדד ישב מחוץ למחנה מושבו? הוא הבדיל בין איש לאשתו בין איש לרעהו, לפיכך אמרה תורה: בדד ישב.

רש"י פרק יג פסוק מו

בדד ישב - שלא יהיו שאר טמאים יושבים עמו.

אבן עזרא פרק יג פסוק מה

בגדיו יהיו פרומים. כמו קרועים להכירו ללכת במנהג משונה או טעמו כענין אבל על כן בגדיו יהיו פרומים וראשו פרוע והטעם שיתאבל על רוע מעשיו כי בעבור מעשיו בא לו זה הנגע:

וטמא. פעמים שיאמר כן תמיד בעברו במסלה שיש שם ישוב שישמרו בני אדם ולא יגעו בו:
בכור שור

והצרוע. אכולהו קאי, ינהג מנהג אבלות, שהוא כמנודה לשמים, שפרשו מעליו אשתו ו] בניו, וטמא טמא יקרא, שירחיקו ממנו. ואמרו רבותינו שצריך להודיע צערו לרבים, ורבים יבקשו עליו רחמים.

איכה רבה (בובר) פרשה א ד"ה [א] איכה ישבה

א"ר יהושע בן לוי אמר הקדוש ברוך הוא לישראל כשעשיתם רצוני ישבתי אתכם בטח בדד, שנאמר וישכון ישראל בטח בדד (דברים לג כח), וכשעברתם על רצוני הגליתי אתכם במקום טמאים, שנאמר בדד ישב מחוץ למחנה מושבו (ויקרא יג מ).

Rav 13:46 (Shiurim Lezecher Abba Mori, Vol. 2, pp. 192-194; Koschitzky Virtual Beit Midrash)

Many commentators have noted the similarities that exist between the requirements of a metzora, as outlined here, and those that apply to a mourner. Both must rend their garments and allow their hair to grow (compare 10:6 and 21:10), and just as a metzora must live in isolation outside his city, a mourner is confined to his home.

At the same time, however, there is one crucial difference between the two observances. In the case of a metzora, there is a requirement of בְּדָד יֵשֵׁב —the metzora must live in solitude and not engage in any form of social activity. ... The metzora is ostracized from the community. When a person observes aveilus, however, although he must remain in his home, he is not barred from social contact. To the contrary, the community is obligated to care for and visit the mourner, to ensure that he is not left to deal with his loss on his own.

There is another significant difference between a mourner and a metzora. Mourning observances are suspended on Yom Tov, because, as the Gemara (Moed Katan 14b) explains, the public festival celebration overrides the private, personal obligations of mourning. A metzora, by contrast, is

not permitted to reenter his city or go to Jerusalem to offer the festival sacrifices; in this case, the public mitzvah of the holiday celebration does not override the individual's personal restrictions.

These distinctions are related. The nature of the Yom Tov festivity is *amidah lifnei Hashem*, standing before the Almighty. It is the experience of being in God's presence that triggers the obligation of *simchah* on the festivals. Although a mourner on a personal level feels distant from God as a result of his loss and the trauma he endures, he is nevertheless part of *Am Yisrael*, who collectively experiences the joy of *amidah lifnei Hashem*. The public festivity overrides his personal restrictions.

The *metzora* is excluded from the community and is, likewise, distanced from the *Mikdash*. As such, he cannot experience *amidah lifnei Hashem*, and he must therefore continue his observance of the *tzara's* restrictions even on Yom Tov.

